

Диана Кирова

Всеобщата истина...

Бавна е всяка стъпка на онзи, които съживява и тежка е всяка крачка на този, които унищожава скръбта и смеха, защото знае онова що никои друг не би открил със сетива подобни на плътта или въобще от живото Нищо. Такава бе неговата мисия – да открива и да пробужда спящите хора – те никога не бяха и никога не са били – само тленност е тяхното уж безсмъртие и топлината – била телесна или душевна, която те сътворяваха от невежеството за самите себе си и за околните, от тривиалентната мъдрост на погрешната логика.

Тогава на Земята съществуваше една легална логика, тази на математичното начало, 3-измерната видимост и философията на връзката дух-тяло, положена от Платон.

Хората бяха забравили за Бог, защото той беше идеалът, а те отдавна не вярваха във върховенство на единичността, бяха убедени само и единствено в законите на обществената цялост.

А обществото беше самото човечество, разделено на 5 области, над които изгрываше слънцето на вечността, управлявани от бездната над тях, наречена Алигорюс – даваща енергия на добрите и отнемаща тази на лошите. Алигорюс не бе просто машина с формата на дупка без маса и изначална точка, а създадена вечност от великата покровителка на Земята – Алигора. Тук би възникнал въпросът как една вечност би могла да се побере в границите на друга – тази не безкрайната вселена – защото именно безкрайност представляваше тя за хората. Но всъщност друго бе открила великата Алигора – всеки край на една изначалност, бе начало на друга – лесно осмисляна от всяко ограничено същество от онова човешко племе долу. Алигора обаче знаеше, че Великият Край съществува – той не е самото начало, нито нереална потенциалност, а преплитане в човешкото – космосът бе в човека, човекът бе извън него, а умирацията – разпадаща се логика. Защото тази псевдо-богиня бе още откривателка на една същина – че логиката не е една, а тя принадлежейки на хората се разделя и разпада в тяхното количество, оформена и завършена.

Само Алигора обаче имаше право да властва над своята логика, другите трябваше да живеят в пошлостта. И макар да не вярваха хората в Бог, то Алигора ясно и категорично ги бе научила да почитат добро и зло, черно и бяло – това бяха двете области на ограничеността им – и така тя властваше над тяхната безпомощност. Имаше ли някои, способен да осъзнае своята логика, то енергията му бе отнемана от Алигорюс и давана на земната притежателка, с която тя пресъздаваше друга логика, различна от нейната, покровителствана от никого, не и от нея, но

служейки ѝ за разгадаването на връзката между човека и космоса.

А Той, мисионерът, нямаше име, беше изоставен в мръсотията и помята на хората, събирана в 5-тата област, наречена – Азвус – още като малък, защото майка му бе станала жертва на Алигорюс и неговата господарка:). Затова се крусти с името Санктрум, не се смееше, не скърбеше, не чувстваше, нито разбираше хората, защото те бяха еднакви, а това не се побираше в неговата логика. Посмееш ли освен това да отиде при тях, то Алигорюс би превърнал малката-голяма оригинална машинка в главата му, в слуга на Земьо-притежателката. Затова той живееше сам, разсъждаваше сам, но тази самота никога не го караше да се чувства самотен, защото имаше себе си, а не чуждото добро, нито непознатото за него зло. Усещаше се по-възвишен от онези извън областта, усещаше, че може да ръководи космоса и тялото му служеше само за малка незначителна кутийка на тази огромност. И според законите на числата, това бе невъзможно, щом неговото величие се побираше в едно тяло, затова той откри своята логика, влизаше в своето n-то измерение, връщаше се в 3-D пространството, подхранваше своята кутийка и пак се връщаше обратно в себебезмерieto.

И ето, че веднъж най-после се случи – изведнъж Санктрум не се разбираше, объркваша го собствените му мисли, случваше се за по няколко секунди, а после всичко бе както преди – чиста и красива статичност. Не разбираше каква бе 'повредата' в неговото величие, той дори започна да се съмнява в себе си, започна да възприема човешката мисъл и логика и помисли, че не съществува – 10 части от вечността бяха напълно равни на 10 000 и => 0 можеше напълно естествено да се приравни към вечността. Тогава се осъзна, защото чу глас, видя лице – йенско лице със строг поглед и мъртвешка емоция – като неговата, но попадеше ли в нейните n измерения, той губеше представа за своите, не знаеше кои е, търсеше упование в хората, не го намираще, връщаше се и нещата се оправяха...до следващия път. Тогава Санктрум престана да търси спасение в нищожността на човечеството, която беше единственото нещо, карашо го да се чувства зле, въобще да чувства и се бореше с онази непозната и злостна за него жена.

Манастир в непознати багри, гласове от нещо било и будейки то умира, наслада на мимолетността, смазваща тежест на монотонна музика, нейна мелодия, омайност на непредвидимостта – това е животът – той е безсмислен, защото смисълът не съществува, той е за рамките на живота и принадлежи на глупостта – но се живее, не заради смисъла, а заради липсата му – това знаеше Алигора, а на хората проповядваше

обратното и те тънеха в собствената си мизерия.

Когато срещна себеподобен в себепространството, тя изчака и после започна да го вика – трябваше да умре, нека неговата единствена неповторимост се разпадне, мислеше и умуваше, за да сътвори клопка ...и тогава нещо незаменимо се отвори пред нея, изповед на красива гледка, виновна пред грозотата или може би смутена грозота пред величието на една красота – това никои не можа да каже, защото Алигора беше красива и в същото време бе сравнима с разпадащата се мъртва плът на нищожните. И все пак тази гледка остана чиста като водата – безвкусна, но нужна, прекрасна със своята неутралност, но прелъстяваща с необходимостта, която създаваше у тленните твари: Алено-червена порта, отваряща се кум прозорец със стъкла от бял мрамор – разтапя се и там бушува огън – неудържим в стихията си, но е студен, замира, угасва... и вече няма нищо пред очите и – а несигурност.

Това беше Санктрум и вече имаше битка, а победеният предаваше своето знание на другия и трябваше да премине в долното царство при хората и да заживее с тях – но покоряването е по-трудно от самата победа, защото то изисква превъзможване на семето, което покълва и развива индивида, личността, а накрая и величието.

– Пусто е всичко след моята крачка – рече Алигора – пусто е всичко що предстои, но по твоята пътека – и зачака затаено.

– Вечна да е мъдростта ти – отговори Санктрум – идвам с мисия при теб: искам единство във властта – не моя или твоя, не моя и твоя, не наша, а нека е човешка!

– Аз не мога да изпълня това безумие, волност го наречи, глупост, не заради друго, а заради онази простота, която в мен остава като рожба на човека – аз постигнах и сега жъна, ти постигна случайно и няма да изчакаш плода, нито дори ще имаш време да усетиш уханието от свежестта на младото дръвче.

Тогава решиха да участват в двубои, в които всеки от тях трябваше да сътвори обекти в съзнанието си, а които успееше да направи обект с повече измерения от другия, печелеше. Дълги дни биха изминали, ако такива съществуваха, но нали всичко бе константа.

Алигора загина, а логиката на Санктрум се разпадна...

Вече нямаше съществуващ на този свят...

Двубоят завърши на равно...

Каква грозна красота бе нищожността...

Но красива грозота е кръговратът...

КРАЙ

© Диана Кирова

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/171>]